

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Víta Pejška ve věci žalobce ██████████, nar. ██████████, bytem ██████████ zast. Mgr. Olgou Jiříčkovou, advokátkou se sídlem v Chrudimi, Novoměstská 960, proti žalovaným 1. ██████████, nar. ██████████, bytem ██████████, ██████████, a 2. **Generali Pojišťovně a.s.**, se sídlem v Praze 2, Bělehradská 132, o zaplacení **70.000,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 26. července 2006, č.j. 4C 69/2006-85, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním dotčeném rozsahu výroku I. co do částky 35.000,- Kč s příslušenstvím **m ě n í** takto:

Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně 17.500,- Kč spolu s vždy ročním úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,75% od 9.8.2005 do 31.12.2005, s 9% úrokem z prodlení od 1.1.2006 do 31.12.2006 a se 7% úrokem zvýšeným o repo sazbu ČNB od 1.1.2007 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žaloba, aby žalovaní zaplatili žalobci společně a nerozdílně 17.500,- Kč spolu s vždy ročním úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,75% od 9.8.2005 do 31.12.2005, s 9% úrokem z prodlení od 1.1.2006 do 31.12.2006 a se 7% úrokem zvýšeným o repo sazbu ČNB od 1.1.2007 do zaplacení, se **z a m í t á .**

- II. První žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem částkou 12.420,- Kč k rukám Mgr. Olgy Jiříčkové do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným nemá žádný z těchto účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího a dovolacího řízení.
- IV. Žalobce je povinen nahradit druhé žalované náklady řízení před okresním soudem, náklady odvolacího a dovolacího řízení částkou 1.647,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. První žalovaný je povinen zaplatit soudní poplatek z žaloby ve výši 700,- Kč a z odvolání ve výši 700,- Kč, a to vždy České republice na účet Okresního soudu v Chrudimi do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl žalobu o zaplacení 70.000,- Kč s 8,75% úrokem z prodlení ročně od 9.8.2005 do 31.12.2005 a se 7% úrokem z prodlení ročně od 1.1.2006 do zaplacení (výrok I.). Prvnímu žalovanému uložil zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 6.210,- Kč k rukám jeho zástupkyně do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), žalobci uložil nahradit druhé žalované náklady řízení 1.508,- Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku a prvnímu žalovanému uložil zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Chrudimi soudní poplatek ze žaloby 4.200,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Okresní soud v odůvodnění rozsudku vyložil, že žalobce se domáhá odškodnění částkou 175.000,- Kč s příslušenstvím, které mu náleží jako [REDACTED],

který byl usmrcen (jako spolujezdec prvního žalovaného) při dopravní nehodě zaviněné prvním žalovaným dne ■■■.2005. Ten byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 11.7.2005, č.j. ■■■■■■■■■■, pro trestný čin dle § 201 písm. d) a 224 odst. 1,2 tr. zák. spočívající v tom, že dne ■■■.2005 po předchozí konzumaci alkoholických nápojů řídil osobní automobil a při projíždění mírné levotočivé zatáčky silnice ■ třídy směrem od ■■■■■ do ■■■■■ v důsledku nepřiměřené rychlosti jízdy svým schopnostem a zkušenostem (nikdy nebyl držitelem jakéhokoliv řidičského oprávnění), tak i stavu a povrchu vozovky, nezvládl řízení, ve smyku vyjel vpravo do pole, kde se s automobilem několikrát převrátil a automobil zůstal ležet na boku v místním potoce, přičemž jeho spolujezdec ■■■■■, nar. ■■■■■ při nehodě utrpěl mnohačetná poranění, která sama o sobě byla pro poškozeného smrtelná, se v důsledku přimáčknutí automobilu v potoce utopil. Protože druhá žalovaná, u které měl první žalovaný jako jeho vlastník vozidlo pojištěno z titulu zákonné odpovědnosti, žalobci uhradila částku 105.000,- Kč (dne 20.10.2005), žalobce vzal žalobu ohledně této částky se vším požadovaným příslušenstvím zpět a okresní soud řízení do této částky zastavil (usnesení nabylo právní moci 11.4.2006). Dne 13.4.2006 navrhl žalobce přistoupení druhé žalované do řízení, které okresní soud téhož dne připustil (právní moc usnesení 10.5.2006).

Druhá žalovaná vyplacené plnění jen v rozsahu 60 % zákonem stanoveného nároku jednorázového odškodnění pozůstalých (§ 444 obč. zák.) odůvodnila tím, že poškozený ■■■■■ věděl, že řidič vozidla – první žalovaný - byl před jízdou pod silným vlivem alkoholu, když spolu během večera popíjeli víno a přesto se jízdy s ním zúčastnil. Poškozený nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem a musel vzhledem k velmi dobré osobní známosti s prvním žalovaným vědět, že není držitelem řidičského oprávnění. Z těchto okolností dovozovala, že došlo k porušení prevenční povinnosti uložené § 415 obč. zák. i porušení povinnosti dle § 4 písm. a) a § 9 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., a rozsah spoluzavinění poškozeného stanovila 40 % (70.000,- Kč).

Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že první žalovaný zavinil vznik škody usmrcením ■■■■■ tím, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a bez řidičského oprávnění. Pod vlivem alkoholu byl v době před vznikem dopravní nehody i ■■■■■, který v tomto stavu k prvnímu žalovanému do vozidla nasedl a bylo mu známo, že řídí pod vlivem alkoholu. ■■■■■ porušil svou zákonnou povinnost předcházet vzniku škod na zdraví (§ 415 obč. zák.), když mu bylo známo, že první žalovaný je pod vlivem alkoholu, a usedl s ním za zhoršených podmínek sjízdnosti do vozidla. Jeho míru (spolu)zavinění stanovil shodně s druhou žalovanou ve výši 40 % (§ 441 obč. zák.). Porušení povinností zapnutých bezpečnostních pásů měl okresní soud rovněž za významné, nikoliv za zásadní pro stanovení míry spoluzavinění - účasti poškozeného na vzniku škody. Vědomost poškozeného o tom, že první žalovaný není držitelem řidičského oprávnění měl za pravděpodobnou. Žalobu z těchto důvodů vůči prvnímu žalovanému z uvedeného důvodu zamítl.

Ve vztahu k druhé žalované neshledal pasivní legitimaci ve sporu, když s odkazem na ust. § 6 zákona č. 168/1999 Sb. neshledal přímý vztah mezi druhou žalovanou a žalobcem. Zaujal názor, že právní vztah při pojištění odpovědnosti za škodu

způsobenou provozem vozidla je dán mezi pojištěným, respektive pojistníkem, a pojistitelem. Teprve tehdy, kdy pojištěný uplatní právo na náhradu škody pojistitelem poškozenému namísto pojištěného, vzniká poškozenému právo na plnění ze strany pojistitele.

Proti rozsudku podal včas odvolání žalobce. Vytýkal okresnímu soudu, že závěr o vědomosti poškozeného o tom, že první žalovaný není držitelem řidičského oprávnění, když ten s vozidly běžně jezdil, „dělal“ si řidičský průkaz a při těchto zkušebních jízdách mohl být i zemřelým viděn, není prokázán. Stejně tak závěr o nepřipoutání poškozeného ve vozidle je jen úvahou soudu a spočívá na tvrzení prvního žalovaného, jehož věrohodnost je s ohledem na zájem na výsledku řízení snížena. Vyjádření znalců v daném směru je také jen úvahou. Zastával názor, že spolujezdec není účastníkem nehodového děje ve smyslu ust. § 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť nezasahuje vlastním konáním do provozu. Nesplní-li nějakou povinnost (§ 9 zákona č.361/2000 Sb.), může být např. pokutován, nemůže však být spoluviníkem dopravní nehody. Okresní soud proto učinil nesprávná skutková zjištění z provedených důkazů (§ 205 odst. 2 písm.e) o.s.ř.) a vyslovil nesprávný závěr (§ 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř.). Ten se týká i nesprávného vyhodnocení nedostatku pasivní legitimace druhé žalované, když nárok vůči ní plyne z ust. § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. Navrhl, aby odvolací soud žalobě po připuštění změny žaloby (petitu), tak aby žalovaní zaplatili žalobci 70.000,- Kč s požadovaným úrokem z prodlení společně a nerozdílně, rozsudek změnil a žalobě zcela vyhověl.

Žalovaní navrhli potvrzení napadeného rozsudku.

Krajský soud vyhověl návrhu na připuštění změny žalobního petitu, když jej neposoudil jako nový nárok (§ 216 odst. 2 o.s.ř.), pro který by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem (vychází z nezměněných skutkových tvrzení). Krajský soud poté z podnětu včas podaného a přípustného odvolání rozsudek okresního soudu přezkoumal (§ 212, § 212a odst. 1 o.s.ř.). Odvolání shledal zčásti opodstatněným.

Krajský soud převzal dílčí skutková zjištění, která okresní soud učinil z provedených důkazů. Na jejich podkladě však dovedl zčásti odlišný právní závěr.

Okresní soud správně vyhodnotil předpoklady odpovědnosti prvního žalovaného za vzniklou škodu, již způsobil výše popsáním jednáním, za které byl pravomocně v trestním řízení odsouzen. Předpoklady odpovědnostního vztahu k náhradě škody (§ 420 obč. zák.), tedy protiprávní úkon prvního žalovaného, způsobená škoda, vztah příčinné souvislosti mezi protiprávním úkonem a vznikem škody a zavinění, jsou nepochybně splněny. Protože poškozený zemřel, stanoví § 444 odst. 3 písm. e) obč. zák. výši odškodnění pro žalobce jako [REDAKCE] poškozeného, částkou 175.000,- Kč. Zbývá jen vyhodnotit, zda a do jaké míry byla škoda způsobena spoluzaviněním poškozeného (§ 441 obč. zák.).

Spoluzavinění poškozeného druhá žalovaná spatřuje zejména v porušení ust. § 415 obč. zák., podle něhož je každý povinen si m.j. počínat tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví. Také v porušení povinností uložených zákonem o provozu na pozemních

komunikacích č. 361/2000 Sb. (§ 4 písm. a) – každý se má chovat tak, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní.; § 9 odst. 1) písm. a) – být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, pokud je jím sedadlo povinně vybaveno dle zvláštního právního předpisu). Poukazuje na to, že žalovaný přisedl jako spolujezdec k řidiči vozidla, ač věděl, že před jízdou požil alkohol, a že není držitelem řidičského oprávnění. Namítla také to, že poškozený nebyl připoután bezpečnostními pásy.

Okresní soud míru zavinění prvního žalovaného na vzniklé škodě shledal v rozsahu 60 %, spoluzavinění poškozeného [REDAKCE] v rozsahu 40% (ve stejném rozsahu, ve kterém druhá žalovaná pojistné plnění neposkytla) s odůvodněním, že vyloženě riskoval svůj život, když nasedl k opilému řidiči, a to ještě v době, kdy se na mokré vozovce nacházel místy i sněh. Nezapnuté bezpečnostní pásy neměl za určující pro stanovení míry spoluzavinění na vzniklé škodě; vědomost poškozeného o tom, že první žalovaný není držitelem řidičského oprávnění, měl jen za pravděpodobnou.

Krajský soud vyšel ze skutkových zjištění soudu okresního a sdílí názor okresního soudu, že nezapnuté bezpečnostní pásy (byť dle názoru odvolacího soudu tato skutečnost z provedených důkazů spolehlivě prokázána nebyla, když věrohodnost výpovědi prvního žalovaného vztahující se jen k okamžiku nasednutí do vozidla je snížena jeho zájmem na výsledku řízení, a nalezení poškozeného po nehodě pod vozidlem o tom jednoznačně také nevypovídá), nejsou vedle dalších okolností již určující při vyhodnocení míry spoluzavinění poškozeného, jakož i ten závěr, že vědomost poškozeného o absenci řidičského oprávnění prvního žalovaného prokázána nebyla.

Krajský soud nesdílel názor okresního soudu o míře spoluzavinění poškozeného na vzniklé škodě v rozsahu 40 %. Svou úvahu založil na tom, že podstatná příčina vzniku škody totiž spočívá v řízení vozidla prvním žalovaným bez řidičského oprávnění a navíc pod vlivem alkoholu. Pokud by se první žalovaný tohoto protiprávního jednání vystříhal, ke vzniku škody by nepochybně nedošlo. Poškozený se na vzniklé škodě podílel v zásadě jen tím, že nasedl do vozidla, ačkoliv věděl, že jeho řidič před jízdou požil alkoholické nápoje. V tomto směru nahlíží krajský soud na určující příčinu vzniku škody a s ohledem na ni vyhodnotil míru zavinění poškozeného na vzniku škody v rozsahu 20 %, kterou má za odpovídající hledisku stanovenému v § 441 obč. zák. Zdůraznil, že první žalovaný je osobou odpovědnou za škodu vyvolanou zvláštní povahou provozu dopravního prostředku (provozovatelem vozidla) dle § 427 odst. 1 obč. zák.). Jde o odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění, které se provozovatel nemůže zprostit již proto, že z provedených důkazů nelze učinit závěr, že škoda nebyla způsobena ani částečně okolnostmi, které mají původ v provozu vozidla (§ 428 obč. zák.). Nedbalostní spoluzavinění, které je v příčinné souvislosti se vznikem škody (§ 441 obč. zák.), avšak s ohledem na objektivní odpovědnost škůdce za škodu (porušení povinnosti předcházet škodě u poškozeného okresní soud správně uvažuje ve vztahu § 415 obč. zák., stejně tak je koncipována prevenční povinnost dle ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.) se dle přesvědčení krajského soudu na vzniku škody podílelo v rozsahu již uvedených 20 %. Krajský soud poukázal v dané souvislosti na jen pasivní roli spolujezdce ve vztahu k rozhodující příčině vzniku škody.

Krajský soud nesdílel názor okresního soudu ani v tom, že druhá žalovaná není osobou pasivně legitimovanou v řízení. V rozhodné době má podle § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. poškozený právo uplatnit svůj nárok na plnění dle § 6 zákona č. 168/1999 Sb. u příslušného pojistitele, nejde-li o nárok na plnění z garančního fondu (o tento případ zde nejde). Tento zvláštní předpis zakotvuje přímý nárok poškozeného vůči pojistiteli (§ 43 odst. 3 zákona č. 37/2004 Sb.), tedy vůči druhé žalované (viz NS ČR sp. zn. 32 Odo 1338/2004). Současně žalobci obecný předpis dává právo uplatnit právo z odpovědnosti za škodu i vůči škůdci (§ 420 obč. zák.). Žalobci proto nic nebránilo, aby uplatnil své právo vůči oběma žalovaným (škůdci i pojistiteli), oba jsou v řízení pasivně legitimováni.

Krajský soud pak s ohledem na povahu plnění vycházejícího z ust. § 444 odst. 3 písm. e) obč. zák. stanovil odpovědnost obou žalovaných jako solidární (§ 511 odst. 1 obč. zák.). Žalobci je tak založeno právo uplatňovat celé plnění vůči každému ze žalovaných i odděleně, plněním jedním z nich je plněním za ostatní a závazek tím v rozsahu plnění zaniká.

Krajský soud proto napadený rozsudek změnil a žalobě o zbylém předmětu řízení vyhověl jen do částky 35.000,- Kč s požadovaným úrokem z prodlení z této částky, když počátek prodlení ve vztahu k oběma žalovaným (viz výzvy adresované žalovaným) nastal 9.8.2005, a výše příslušenství (úroku z prodlení) odpovídá ust. § 517 obč. zák. a nař. vl. č. 142/1994 Sb. ve znění nař. č. 163/2005 Sb. Zamítavý výrok do 35.000,- Kč s příslušenstvím (výrok II. druhý odstavec) je potvrzením napadeného rozsudku, byť je označen (v zájmu přehlednosti) také jako výrok měnicí. (§ 220 odst. 1, písm. a), § 219 o.s.ř.).

Nejvyšší soud ČR rozsudkem z 30.9.2009, č.j. 25 Cdo 2451/2007-140, z podnětu dovolání druhé žalované, rozsudek odvolacího soudu č.j. 18 Co 401/2006 z 15.1.2007 v té části výroku I., jímž bylo žalobě vyhověno, a v závislých výrociích, zrušil a vrátil k dalšímu řízení, zavázal odvolací soud při posouzení rozsahu spoluzavinění sourozence žalobce (poškozeného) na vzniklé škodě závazným názorem. Podle něho okolnost, zda byl spolujezdec připoután bezpečnostními pásy není významná vzhledem k rozsahu spoluzavinění plynoucího již ze samotné účasti na jízdě. Za rozhodující příčinu vzniku škody shledal shodně s odvolacím soudem zcela neodpovědné chování řidiče vozu, avšak riziko dopravní nehody při řízení vozu podnapilou osobou je při zhoršené sjízdnosti natolik vysoké, že přístup usmrceného spolujezdce, který se rozhodl za takových podmínek jízdu absolvovat, hodnotil jako krajně riskantní. I když by bez hrubého porušení právních povinností řidičem ke škodnému následku nedošlo, zásadní podcenění nebezpečnosti situace poškozeným se přímo a významnou měrou podílelo na tom, že vedle havárie vozu samotného došlo i k poranění spolujezdce a ke ztrátě jeho života. Podíl sourozence žalobce na této újmě je vyšší než 20% a limitně se může blížit až jedné polovině.

Krajský soud tak ve zbývající části předmětu řízení (částce 35.000,- Kč s požadovaným zákonným úrokem z prodlení) věc z podnětu dovolání žalobce znovu projednal.

Žalobce zaujal názor, že rozhodnutí dovolacího soudu přesně nestanoví procento, kterým by se měl odvolací soud řídit. Spoluodpovědnost poškozeného by měla být nižší než 40%, když nebylo prokázáno, v jakém stupni opilosti se řidič nachází, zda šlo o opilost viditelnou, nebylo vyvráceno tvrzení, že spolujezdec nevěděl o absenci řidičského oprávnění řidiče a mělo by být vyhodnoceno i to, že šlo o osobnost intelektově [REDAKCE]. Mělo by být zvažováno, že spolujezdec není přímým účastníkem dopravní nehody dle zákona č. 361/2000 Sb. a jeho míra odpovědnosti je nesrovnatelně nižší. Navrhl, aby odvolací soud spoluodpovědnost stanovil v rozsahu 30%.

Druhá žalovaná doplnila své vyjádření tak, že jednání poškozeného bylo natolik riskantní a lehkovážné, že mu odpovídá míra spoluúčasti 40%, jak ji pojistitel původně stanovil. I osoba intelektově [REDAKCE] by měla vědět, že s opilým řidičem se za volant neusedá. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku.

Krajský soud, vázán názorem dovolacího soudu, jak je vyjádřen výše, a na podkladě skutkových zjištění soudu okresního, učinil v rozhodné otázce – určení míry spoluodpovědnosti poškozeného na vzniklé škodě podle ust. § 441 o.z., následující právní závěry. Předmětem řízení (byť 1. žalovaný dovolání nepodal a jde o závazek dělitelný), v důsledku rozhodnutí dovolacího soudu zůstal žalobcem uplatněný nárok ve výši 35.000,- Kč s výše uvedeným úrokem z prodlení vůči oběma žalovaným. Krajský soud nemá důvod se odchýlit od právních závěrů, které ostatně nezpochybnil ani dovolací soud, že i 2. žalovaná je v řízení pasivně legitimována, a že lze založit solidární odpovědnost, byť z odlišných právních důvodů, obou žalovaných, bude-li shledán nárok opodstatněným právě s ohledem na vyjádření míry spoluodpovědnosti poškozeného na vzniklé škodě.

Rozhodující příčinou vzniku škody je v posuzovaném případě nepochybně hrubé porušení povinností řidiče, který řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, bez řidičského oprávnění a za zhoršených jízdních podmínek. Jde-li o porušení podstatné, bez něhož by ke škodě nedošlo, nemůže být míra spoluzavinění (odpovědnosti za škodu založenou na subjektivním principu dle § 441 obč. zák., tedy odpovědnosti za škodu, kterou způsobil poškozený sám sobě) uvažována v rozsahu odpovědnosti škůdce ani se jí blížit. Proto nelze uvažovat o spoluodpovědnosti ve výši 50% či 40%, nýbrž v rozsahu limity, která se (obecně) více blíží 50%, což vyjádřeno v procentech ve vztahu k celku činí interval počínající od 26%. V rámci závazného názoru dovolacího soudu pak krajský soud svůj předchozí závěr přehodnotil tak, že stanovil spoluodpovědnost poškozeného v rozsahu 30%, kterou vyjádřil poměr, jímž se v maximu mohl poškozený podílet (nedodržením obecné prevenční povinnosti stanovené v § 415 obč. zák.) na vzniku způsobené škody. Krajský soud musí zdůraznit, že spolujezdec není účastníkem silničního provozu (viz § 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích), neboť se ho neúčastní přímým způsobem. V obecné rovině si lze položit otázku, jakého jednání by se musel spolujezdec dopustit, aby jeho podíl na vzniku škody v důsledku dopravní nehody mohlo být vyhodnocen ve stejném poměru jako zavinění řidiče. Zde lze příkladmo uvažovat jen o aktivním zasažení do řízení (omezení řidiče v bezpečném ovládní vozidla např.jeho obtěžováním, rozptýlením pozornosti, stržením volantu apod.). O takové jednání v posuzovaném případě nešlo. Poškozený toliko podcenil možné riziko přepravované osoby řidičem pod vlivem alkoholu. Jak poškozený možná rizika situace před jízdou

vnímal, to již spolehlivě zjistit nelze v důsledku úmrtí poškozeného, přičemž na údaje škůdce pak je nutno v dané souvislosti pohlížet velmi kriticky již s ohledem na jeho zájem na výsledku řízení. Krajský soud v této souvislosti poukazuje i na rozhodnutí v trestní věci vůči 1. žalovanému, kde soud vůbec neuvažoval o spoluzavinění poškozeného, a manželku a děti odškodnil v rozsahu 100% zákonem stanovené výše škody (§ 444 odst. 3 písm. a) o.z.). Všechny tyto úvahy (když zjednodušený pohled, že „nasednutí do vozidla k řidiči pod vlivem alkoholu automaticky znamená významné spoluzavinění na případné škodě“ je třeba odmítnout) pak vedly krajský soud k vyslovení výše uvedeného názoru, kterým stanovil poměr zavinění poškozeného na vzniku škody v rozsahu 30%.

Ohledně zbylého předmětu řízení odvolací soud rozhodl tak, jak se podává z výrokové části rozsudku. Žalovaným změnou napadeného rozsudku (§ 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř.) uložil zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku 17.500,- Kč s požadovaným zákonným úrokem z prodlení od 9.8.2005 do zaplacení, který odpovídá § 517 o.z. a prov. nař.vl.š. 142/1994 Sb. v platném znění. Dalších 17.500,- Kč s výše popsaným příslušenstvím žalobci nepřiznal a žalobu v tomto rozsahu zamítl. V této části jde ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně o potvrzení rozsudku (§ 219 o.s.ř.), byť je výroková část o věci samé formulována jako změna rozhodnutí (§ 220 odst. 1 o.s.ř.).

Krajský soud znovu s ohledem na změnu rozsudku okresního soudu rozhodoval o nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 1,2 o.s.ř.). Vycházel z výsledku řízení., Podle něho druhá žalovaná byla účastníkem řízení jen v té části, která se týkala předmětu řízení 70.000,- Kč s příslušenstvím. Proti prvému žalovanému pak bylo řízení zastaveno do částky 105.000,- Kč (ke zpětvzetí žaloby v této části).

První žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v rozsahu 40% jeho nákladů, když předmětem řízení bylo 175.000,- Kč, do částky 105.000,- Kč bylo řízení zastaveno pro plnění po zahájení řízení a žalobci bylo přiznáno dalších 17.500,- Kč (celkový úspěch 122.500,- Kč). Krajský soud dovozuje zavinění prvního žalovaného za zastavení řízení dle § 146 odst. 2 věty první os.ř. plněním po zahájení řízení (plnění druhé žalované za prvního žalovaného). První žalovaný je proto povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně, přičemž poměr 40 % vyjadřuje poměr úspěchu žalobce (70% úspěch se s níží o 30 % neúspěch). Náklady žalobce před okresním soudem činily odměnu za zastupování dle § 3 vyhl.č. 484/2000 Sb. v pl. znění 30.750,- Kč a 4 paušální náhrady hotových výloh po 75,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. v pl. znění, celkem 31.050,- Kč. Z nich 40% činí 12.420,- Kč, které krajský soud uložil prvnímu žalovanému nahradit žalobci do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokátky.

První žalovaný byl v odvolacím řízení převážně úspěšný, dovolání nepodal a účastníkem dovolacího řízení ani nebyl. Protože mu dle obsahu spisu náklady odvolacího a dovolacího řízení nevznikly, krajský soud ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z těchto účastníků.

Krajský soud pak v poměru úspěchu a neúspěchu v řízení (§ 142 odst. 2 o.s.ř.), který ve vztahu mezi žalobcem a druhou žalovanou vyzněl ve prospěch 2. žalované 50%,

uložil žalobci nahradit druhé žalované náklady před okresním soudem, před odvolacím a dovolacím soudem, které sestávají z uplatněné náhrady cestovného k jednáním soudu 1.508,- Kč, 518,- Kč, 243,- Kč a 26,- Kč a úhrady soudního poplatku z dovolání 1.000,- Kč, celkem Kč 3.295,- Kč, z nichž 50 % činí (poměr úspěchu a neúspěchu z předmětu řízení 70.000,- Kč a žalobci přisouzených 17.500,- Kč) 1.647,50 Kč, které uložil nahradit žalobci druhé žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1,2, § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Výrok o soudním poplatku pak má oporu v ust. § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, když jen prvnímu žalovanému nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci. Jeho výše vychází z přísudku poškozenému (výše náhrady škody). Krajský soud pak dodává, že nedotčen zůstal výrok o IV. rozsudku okresního soudu o soudním poplatku z částky 105.000,- Kč (4.200,- Kč), ohledně které bylo řízení zastaveno a jenž odvoláním napaden nebyl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné.

V Pardubicích dne 1. února 2010

Mgr. Miloš Zdražil, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

████████████████████